

Libris .RO

Respect pentru oameni si carti

EROSCOP

Samantha Young

Clar de lună
pe strada
Nightingale

Traducere din engleză de
Iulia Dromereschi

Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1

CĂRȚI DE CĂRȚI

M-am uitat la slipul de un roz lucios pus la uscat pe balustrada de pe casa scărilor comună cu noul meu vecin cu care încă nu făcusem cunoștință. Primul meu semicontact cu el avusese loc cu o seară înainte, când mă oprisem brusc din lucru din cauza țipetelor ascuțite ce veneau dinspre ușa de-alături.

Iubita lui era foarte zgomotoasă în timpul partidei de sex.

Foarte, *foarte* zgomotoasă.

Deși era frustrant, nu puteam face altceva decât să aştept să se termine totul. Dar a durat atât de mult (a trebuit să le dau puncte bonus pentru rezistență), încât venise vremea să mă culc, iar eu tot nu reușisem să lucrez mai nimic.

Acum, slipul iubitei zgomotoase, din care încă picura apă, era pus la uscat pe balustrada mea.

Îngrijorată pentru balustrada curată și bine întreținută, transformată dintr-o dată în platou de filmare pentru *Shameless*, n-am putut decât să mă holbez cu groază la obiectul ofensator.

Am auzit deschizându-se ușa vecinului și atenția mi-a fost distrasă într-acolo.

În prag, cu telefonul la ureche, a apărut un bărbat foarte înalt. I-am privit umerii lați și bicepșii musculoși și apoi tatuajul negru care se întindea pe o mare parte din antebrațul drept. Modelul părea de origine celtă, înfățișând o sabie și un semicerc care se arcuia deasupra ei și unea cele două laturi ale mânerului.

— Vorbește cu tata, a murmurat bărbatul, și privirea mi-a fost atrasă de la tatuaj la fața lui. Orice decideți, mă bag.

Avea părul închis la culoare și tuns foarte scurt și purta barbă, care-i înăsprea și mai mult trăsăturile. Constituția lui impresionantă și barba erau deja prea mult pentru gustul meu. Prefer bărbății subțiri, rași și frezați corect și mult mai puțin intimidanți.

Dintr-o dată, după ce și-a ridicat privirea și m-a observat, m-am trezit că se uită fix la mine.

Am înlemnit, jenată de căldura care îmi cuprinse obrajii, sub cercetarea lui atentă. Avea cei mai extraordinari ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau limpezi și luminoși. Ochi frumoși, neobișnuit de violeți, încadrați de gene negre. Cumva, îi îmblânzeau înfățișarea.

Și-a desprins privirea din ochii mei, doar ca să mă măsoare din creștet până-n tălpi. Apoi mi-a făcut politicos un semn de încuvîntare care m-a iritat. Poate că reacția mea a fost legată de cât de repede a vrut să scape de mine. Fără să mă pricep să gestionez situația, m-am uitat din nou la slip și mi-am mușcat buzele. Nu puteam suporta să văd lenjerie la uscat pe casa scării.

Pur și simplu, nu puteam.

L-am privit iar, în timp ce continua să vorbească.

— Scuze, am spus încet, enervată, vrând să-l întrerup și totuși prea educată ca să fac brutal.

Cuvintele mele rostite cu voce scăzută l-au făcut să se uite iar la mine și să se încrunte.

— Shannon, te sun eu... Mda... Pa, dulceață.

Și-a coborât telefonul de la ureche și l-a strecurat în buzunar.

Res I-am întins mâna și m-am prezentat:

— Sunt domnișoara Grace Farquhar.

Am arătat spre ușă cu mâna cealaltă.

— Vecina ta.

Cu buzele strânse, și-a strecurat mâna mare într-o mea, cuprinzând-o în întregime. M-a trecut un fior și am regretat imediat că-i întinsesem mâna.

— Încântat, *domnișoară Grace Farquhar*.

— Da, foarte, am mormăit, trăgându-mi mâna înapoi, încercând să nu se vadă cât de furioasă mă simțeam. Și tu ești...?

— Domnul Logan James MacLeod.

Se distra pe seama mea. L-am ignorat.

— Ei bine, domnule MacLeod, am spus încercând să adopt un ton plăcut, dar slipul de pe balustradă îmi alimenta iritarea. Aș aprecia imens dacă iubita ta s-ar abține să-și usuce chestiile intime pe casa scării, care este publică.

Am arătat cu un deget spre slip, fără să-mi ascund dezgustul.

Logan s-a uitat lung la slip.

— La naiba, a murmurat.

— Logan! a strigat o voce feminină din apartament. Ai chef să mergem să luăm micul dejun?

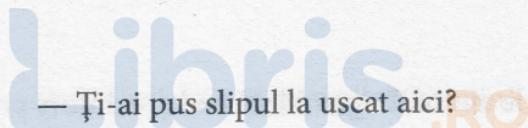
Imediat după aceea a apărut și tipa.

A ieșit pe casa scării, purtând doar o cămașă bărbătească. Era încheiată chiar sub funda sutienului, dezvăluind un decolteu impresionant. Totul la ea era numai linii curbe și feminine, iar picioarele scurte, dar tonificate, erau bronzate, părul lung vopsit într-un blond platinit lucios, și gene false lungi de doi kilometri.

Era opusul meu în toate felurile posibile și mi-am dat seama imediat de ce Logan MacLeod nu se obosise să-mi arunce o a doua privire.

— Ce se petrece? a clipit ea din ochii albaști către Logan.

Logan a oftat.

— Ți-ai pus slipul la uscat aici?

A încuiuțat.

Respect pentru oameni și cărți

— Aerul e mai uscat aici decât în baie. M-am gândit că merge mai repede.

I-am privit pe amândoi, fascinată de iritarea crescândă a vecinului meu față de nevinovăția iubitei sale, confruntată cu faptele.

— Ai luat-o razna?

Ea a strâmbat din nas.

— Nu. Ce-i cu *tine*?

— Ne-am cunoscut seara trecută, și tu îți usuci slipul pe casa scării?

— Așa, și?

Logan m-a privit, parcă cerându-mi ajutorul. Nu am putut decât să mă uit lung la el, uimită. S-a întors spre tipa care, îmi dădusem seama, era o aventură de o noapte.

— E nepoliticos și mi-ai supărat vecina, a zis arătând cu degetul mare peste umăr, spre mine. Ca să nu mai spun că e cam devreme să-ți speli rufele aici. La fel ca și ideea de mic dejun. Acum, dacă nu te superi, am treabă.

Ofuscată de perdaful deloc diplomatic, tipa și-a însfăcat slipul și a țășnit înapoi în apartament, țipând și înjurând. S-a schimbat într-o rochie roz, mulată pe corp, și și-a pus tocuri înalte, tropăind furibundă prin apartament. Logan se înfuriase.

Părea aproape amenințător.

M-am cutremurat, îmi inspira ceva primejdios.

— Să te ia naiba, ticălosule! a zis năvălind în jos pe scări și aruncând încă o privire peste umăr, de data asta spre mine. Si pe tine, vacă snoabă!

Șocată, am dat să deschid gura, dar tipa dispăruse deja.

— Așa-i că era o încântare? am spus, uimită.

— O remorcă de primă clasă.

— Poate că ar trebui să fii mai selectiv când alegi partenerele de o seară, i-am sugerat.

Nu părea că-i fusesem de ajutor. Logan MacLeod și-a întors privirea intimidantă spre mine.

— Mă judeci, prunișoară?

Cu obrajii arzând, am șoptit:

— Prunișoară?

— Ești aşa... ca prunele.

Și-a trecut privirea peste mine, făcând o grimasă, înainte să-mi explică:

— De neatins.

— Nu sunt de neatins.

M-am abținut să nu izbesc cu piciorul în podea, de indignare că ar putea gândi aşa. Am fost crescută în Kensington, Londra, și e adevărat că am fost educată aşa cum trebuie, dar asta nu mai avea nicio legătură cu faptul că, indiferent de motiv, tipul era nepoliticos cu mine.

— Ești cea mai fișoasă persoană pe care o cunosc, prunișoară.

— Ba nu sunt!

— Cred că-mi pot da seama, a spus.

— Nu-ți plac britanicii, domnule MacLeod?

Și-a mijit ochii.

— Nu e vorba de asta, eu nu judec oamenii.

Iată-l insinuând din nou că eu aş face-o. De-abia ce ne cunoscuserăm!

— Nici eu.

— Serios? Deci nu mă judecaș după slipul ud de pe balustradă, nu? Sau după faptul că îi aparțineau unei tipă care era o aventură de-o noapte? Mă judeci fiindcă prefer aventurile sexuale, domnișoară Farquhar? Sau după alegerile mele în domeniu?

Mi-a cercetat bluza cu fundă la gât și pantalonii largi, cu talie înaltă.

— Nu era destul de stilată pentru gustul tău?

— Sunt com... complet confuză, am declarat, bâlbâindu-mă. Și umilită! Detest confruntările.

— Dă-mi voie să-ți explic! O vecină prietenoasă s-ar fi prezentat când m-am mutat. M-ar fi primit cu drag în clădire, înainte să peroreze pe tema unui slip. Așa că ce se-ntâmplă aici? Ori nu ești prietenoasă de felul tău, ori ai auzit ceva despre mine care te deranjează?

— Nu am idee despre ceea ce vorbești, am clătinat din cap. Nu vreau să văd un slip la uscat pe casa scării, atât!

Simțind că-mi fierbe sângele și că îmi ard tot mai tare obrajii, nu am știut ce altceva să fac decât să mă întorc și să vâr cheia în ușă, ca să evit cearta care amenință să înceapă. Nu știam de ce era atât de defensiv sau de ce mă irita atât de melodramatic, dar asta se întâmpla, și nu știam cum să mă confrunt cu situația asta.

— La revedere... *domnișoară Grace Farquhar*.

Am trântit ușa. Sprinjindu-mă de ea, am descoperit că nu puteam respira, de parcă tocmai fugisem tot drumul în sus pe scări. Am pufnit la bătăile caraglioase ale inimii mele.

Casa scării nu mai era un loc sigur pentru mine.

Eram epuizată.

Am avut un noroc uriaș când, ridicând piciorul să pășesc pe ușă afară, am fost suficient de atentă încât să văd grămadă de vomă de pe prag.

Mi-am retras piciorul, strâmbând din nas, dezgustată.

Privirea mea s-a lipit de ușă de alături a lui Logan.

Porcul nenorocit!

Nu doar că el era motivul pentru care mă simțeam epuizată, acum devenise și motivul pentru care trebuia să pășesc peste vomă ca să ias din apartament.

Seara trecută îl auzisem pe ticălos pe casa scării, încercând să facă să tacă pe însoțitoarea lui care chicotea. Trecuseră probabil două săptămâni de la întâlnirea noastră și în timpul acela îl văzusem cu trei femei diferite. Mare pușlama.

După ce încercase să-și facă prietena să tacă, am așteptat să înceapă inevitabilă gimnastică zgomotoasă din dormitor. Spre

încântarea mea, a fost liniște și am reușit să editez trei capitole din romanul de dragoste de care mă ocupam.

M-am gândit că totul e în regulă și m-am băgat în pat pe la trei și jumătate, fixând alarma pentru unsprezece jumătate. Am fost trezită, din păcate, la șase dimineața, cu un „OH, DOAMNE, LOGAN, OH, DOAMNE, OH, DOAMNE!” De parcă omul avea nevoie de o comparație cu Dumnezeu. Egoul lui căpătase deja dimensiuni biblice.

Logan MacLeod era un nenorocit arrogant.

Încă două ture de „OH, DOAMNE!” ceva mai târziu, iar eu eram treză și nu mai puteam adormi din nou.

Acum mergeam ca un zombi și fusese cât pe ce să calc în voma pe care el sau însotitoarea lui mi-o lăsase la ușă.

Toată dimineața mă certasem în mintea mea cu ticălosul, fiindcă mă ținuse treză cu acrobațiile lui sexuale, dar, ca de obicei, mă calmasem. Detest să mă cert cu oamenii. Terapeutul pe care l-am consultat pe la douăzeci de ani mi-a spus că aversiunea față de confruntări s-a născut din faptul că eram mereu în căutare de aprobare din partea celorlalți. Ani de zile am încercat să-mi cucerească ambii părinți, fără succes, iar nevoia ca ei să mă placă se strecurase în relațiile cu toată lumea. Detest să fiu detestată, așa că evit să le cauzez neplăceri oamenilor.

Am muncit din greu să depășesc problema asta, fiindcă mi-ar fi putut face rău, iar munca mea ca editor de carte a ajutat, fiindcă trebuie să fiu complet onestă în privința criticii constructive. Mi-am tăbăcăt pielea în relațiile cu clienții, dar încă întâmpin probleme când e vorba de conflicte cu oamenii apropiati.

Și nu-mi doream deloc neplăcerea de a mă confrunta cu un vecin supărat.

Dar acum, *eu* eram cea supărată.

Chiar foarte.

Cum să vomiți pe pragul meu și să nu cureți după tine?

M-am uitat urât la ușa lui Logan.

Nu că aş fi vrut să am de-a face cu el. Dacă ignora plângerile mele, nu se întâmpla nimic rău în relația noastră, fiindcă nu aveam o relație și nici nu urma să avem.

Logan MacLeod avea să curețe mizeria făcută și nu-mi păsa deloc dacă mă considera cea mai enervantă femeie din lume.

Cu furia clocotindu-mi în sânge, am sărit peste vomă, am încuiat ușa și m-am îndreptat hotărâtă spre ușa lui. Am bătut cu pumnii.

Nimic.

Am bătut mai tare, înainte de a regreta decizia de mă confrunta cu el.

Două clipe mai târziu am auzit mișcare în interior, apoi o înjurătură infundată. Ușa s-a deschis brusc și iată-l, în toată splendoarea. Am clipit, luptându-mă cu roșeața care-mi înfloarea în obrajii, dar am pierdut lupta. Logan MacLeod deschise ușa doar în boxeri și nu mai văzusem niciodată un bărbat ca el. Nu avea nici măcar un centimetru de grăsime, doar mușchi fermi, netezi.

Sculpat, ar fi spus prietena mea, Chloe.

Logan și-a trecut o mână peste părul tuns scurt, atrăgându-mi atenția de la pătrătelele de pe abdomen la fața lui boțită de somn.

— E o nenorocită de duminică dimineața, a spus, uitându-se urât. Dacă ai de gând să spui ceva, spune!

Roșeața din obrajii mei s-a intensificat. În ciuda îmbujorării mele, mi-am adunat curajul.

— Sunt conștientă că e duminică dimineața, am spus încet, dorindu-mi pentru prima dată să fi moștenit vocea autoritară a mamei. După ce am muncit până târziu, am fost trezită în zori de zgomotele tale nepoliticos de deranjante. Apoi am ieșit pe ușă și am ratat la milimetru grămada de vomă. Pot doar să presupun că a fost depusă pe pragul meu fie de tine, fie de femeia veselă cu care ai venit aseară acasă.

Tremuram rău și nu știam dacă era de furie sau de neliniște.

Nimeni nu mă mai supărase așa de multă vreme.

— La naiba! a spus și și-a trecut mâna peste față, privind dincolo de mine. A fost..., s-a încruntat el, amica mea.

Mi-am dat ochii peste cap, când am priceput că nu-și putea aminti numele ei.

Respect pentru oameni și cărți

— Am vrut să ies și să curăț. Scuze! Fac asta acum.

Scuzele lui m-au cam dezumflat și m-am uitat la el prostește.

A clipit, arătând mult prea atrăgător pentru cineva care tocmai se trezise.

— Te mai pot ajuta cu ceva?

— Nu. Aș aprecia dacă ai curăța.

M-am întors și tocmai pusesem piciorul pe prima treaptă, când m-a oprit.

— Nu e nevoie să fii atât de ciufată, să știi. Ar trebui să te gândești să-ți scoți bățul din fundulețul ăla al tău.

Brusc, eram din nou furibundă. M-am oprit și l-am privit peste umăr.

— Pardon?

Nu eram sigură că auzisem bine.

— Îmi vorbești de sus. Și te uiți la mine strâmbându-te de fiecare dată când ne intersectăm pe hol, în loc să-mi zâmbești.

Mă strâmb? Am pufnit și i-am întors din nou spatele, fără să catedesc să-i mai răspund.

— Și să știi, a strigat el, când coboram scările, că felul arogant în care pufnești e de-a dreptul agasant.

M-am oprit, șocată.

Îmi dădusem seama, brusc, că nu era vorba doar de neliniștea mea obișnuită cu privire la faptul că persoana asta nu mă plăcea. Nu. M-a copleșit satisfacția înțelegând că îl enervam la fel de tare pe cât mă enerva și el pe mine.

Am ridicat privirea și l-am văzut stând pe casa scării, uitându-se în jos la mine, încruntat.

În ciuda îmbujorării din obraji, am reușit să-mi dau părul pe spate cu aroganță și i-am trântit un:

— Bine.